

Dr. Vida Sándor*

FÖLDRAJZI ÁRUJELZŐ ÉS VÉDJEGY ÜTKÖZÉSE: CASTEL

A földrajzi származásra utaló megjelölés védjegykénti bejegyzését mind a közösségi jog [KVR¹ 7. cikk (1) bekezdés g) pont], mind a magyar jog [Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont] tiltja. Ha a földrajzi származásra utaló megjelölést védjegyként mégis bejegyzik, úgy törlésre van lehetőség.

Az alább ismertetendő jogvitában az volt eldöntendő, hogy a bejegyzett közösségi védjegy utal-e a földrajzi származásra vagy sem.

Tényállás

A Castel Frères által benyújtott közösségi védjegybejelentés alapján a CASTEL szót 2 678 167 lajstromszám alatt, a 33. áruosztályba tartozó, alkoholtartalmú italokra (sörök kivételével) 2004. július 1-i elsőbbséggel bejegyezték.

A Fürstlich Castell'sches Domänamt Albrecht Fürst zu Castell-Castell 2007. október 30-án a közösségi védjegy törlését kérte azon az alapon, hogy a CASTELL szó borok vonatkozásában védett földrajzi árujelző Németországban, Franciaországban, Olaszországban, Spanyolországban és Görögországban.

A BPHH törlési tanácsa a kérelmet elutasította.

A földrajzi árujelző jogosultja által benyújtott fellebbezés ugyancsak nem vezetett eredményre. A fellebbezési tanács azt mondta, hogy a szóvégi különbségek (egy „l” betű, illetve két „l” betű) jelentésbeli különbséget eredményeznek (castel = franciául kis kastély, főúri lak – Vida S.), s így a közösség azt nem téveszti össze a németországi Castell bortermő hellyel,² s ennek következtében a CASTEL közösségi védjegy nem is leíró.

Az elutasító határozatot a német jogosult keresettel támadta meg az EU Törvényszékénél.

Az EU Törvényszékének az ítélete³

Az elsőfokú bíróság előtti eljárásban a felperes a német földrajzi árujelző jogosultja, az alperes a BPHH, beavatkozó pedig a francia védjegytulajdonos volt.

* Jogtanácsos, Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

¹ A Tanács 207/2009/EK rendelete (2009. február 26.) a közösségi védjegyről (kodifikált változat).

² Castell bortermelésről ismert község Bajorországban, ahol minden ősszel bortúranapot (Weinwandertag) is rendeznek.

³ T-320/10, 2013. szeptember 13.

A beavatkozó a kereset elutasítását kérte elsődlegesen azon az alapon, hogy a támadott határozat jogsértő, az a joggal való visszaélést jelenti, mivel a felperes a CASTEL szó védjegykénti bejegyzését a Német Szabadalmi és Védjegy hivatalnál csupán a BPHH előtt folyamatban lévő törlési eljárás alatt kérelmezte.

A Törvényszék az igazgatási eljárás irataiból azt állapította meg, hogy a beavatkozó a fellebbezési tanács előtt ilyen kifogást nem terjesztett elő, holott a CASTEL szó védjegyként történő bejegyzése iránti kérelmet két hónappal a fellebbezési tanács döntése előtt terjesztették elő, így ez a kifogás eljárási okokból elutasítandó (ítélet, 17. pont).

A felperes ezzel szemben azzal kívánta kérelmét alátámasztani, hogy a „castel” szót a (francia) köznyelvben állandóan és szokásosan használják, s így az a KVR 7. cikkének (1) bekezdés d) pontja alapján védjegykénti bejegyzésre alkalmatlan. A Törvényszék e vonatkozásban szintén azt állapította meg, hogy ilyen előadás a fellebbezési tanács előtt nem történt, ezért a bírósági eljárásban ez a körülmény sem vizsgálható (elsőfokú ítélet, 23. pont). A törlési eljárásban a kérelmező feladatát képezi az érvénytelenségi okok bizonyítása, az ilyen bizonyításnak pedig az igazgatási eljárásban, nem pedig a bírósági eljárásban van helye (ítélet, 28. pont).

A Törvényszék további eljárásjogi állásfoglalása a felperes által a BPHH-hoz benyújtott okiratokra történő általános hivatkozásra vonatkozott. Ezeket figyelmen kívül hagyta, s azt mondta, hogy nem a bíróság feladata (it is not for the Court), hogy a felek által értékelés nélkül benyújtott iratokat elemezze (ítélet, 34. pont).

Az ügy érdemében a Törvényszék abból indult ki, hogy a felperes keresetét hat szempontra alapítja (ítélet, 37. pont).

Nevezetesen elsődlegesen azt állította, hogy a fellebbezési tanács tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a támadott védjegy a bejegyzett áruk vonatkozásában nem leíró (ítélet, 38. pont).

A KVR 7. cikk (1) bekezdés c) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak. Ezenfelül a (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizárók csak a Közösség egy részében áll fenn (ítélet, 39. pont).

Ezeket a leíró megjelöléseket úgy tekintik, mint amelyek alkalmatlanok arra, hogy teljesítsék a védjegy alapvető funkcióját, nevezetesen, hogy az áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi eredetét azonosítsák, vagyis lehetővé tegyék a fogyasztó számára, aki az árut megvásárolta vagy a szolgáltatást igénybe vette, hogy pozitív tapasztalatai alapján ezt megismételje, vagy, ha tapasztalatai negatívak, akkor azt mellőzze (vö. Wrigley C-191/01 ügy, 30. pont, valamint PASSIONATELY SWISS T-377/09 ügy, 27. pont – jelen ítélet, 40. pont).

Ebből a nézőpontból tehát azok a megjelölések, amelyeket a KVR 7. cikk (1) bekezdés c) pontja említ, olyanok, amelyek a fogyasztó oldaláról nézve azt szolgálják, hogy azokkal

az árukat vagy szolgáltatásokat közvetlenül megjelölik vagy azok jellemzőit jelölik, nevezetesen amelyek vonatkozásában a védjegykénti bejegyzést kérik (vö. Procter & Gamble C-383/99 ügy, 39. pont, valamint PASSIONATELY SWISS-ügy, 27. pont – jelen ítélet, 41. pont).

Az előzőekből következik, hogy a KVR 7. cikk (1) bekezdés c) pontja szerinti tilalom akkor érvényesül, ha egy kellően közvetlen és konkrét kapcsolat (specific link) áll fenn a megjelölés és az áruk vagy a szolgáltatások között, amely lehetővé teszi a közönség számára, hogy ezt további mérlegelés nélkül azonnal észlelje, mint amely az árukat vagy szolgáltatásokat leírja vagy azok valamely jellemzőjét meghatározza (ítélet, 42. pont).

Pontosabban: a megjelölések, amelyek az olyan áruk földrajzi eredetének a meghatározására szolgálnak, amelyek vonatkozásában a védjegy bejegyzését kérik, különösen a földrajzi nevek szabad hozzáféréseinek a biztosítása, közérdekből kívánatos, mégpedig nem utolsósorban azért, mert a vonatkozó áruk csoportja tekintetében a megjelölés a minőségre vagy egyéb jellemzőkre utalhat, s ezáltal a fogyasztók ízlését is befolyásolhatja, például olyan gondolatátársítást hozhat létre az adott hellyel kapcsolatban, ami kedvező fogyasztói választ válthat ki (vö. analógiaként Chiemsee C-108/97 és 109/97 ügy, 26. pont; OLDENBURGER T-295/01 ügy, 30. pont, PASSIONATELY SWISS-ügy 29. pont – jelen ítélet, 43. pont).

Ezenfelül először is az olyan földrajzi név védjegyként történő bejegyzése, amely a vonatkozó árucsoport tekintetében különleges földrajzi helyre utal, s amely az érintett vásárlói körök tudatában gondolatilag összekapcsolódik, ez okból kizárt. Másodsorban azért is kizárt, mert az olyan földrajzi megjelöléseknek, amelyek alkalmasak arra, hogy a vállalatok áruik megjelölésére használhassák azokat, valamennyi érdekelt vállalat számára hozzáférhetőnek kell lenniük (vö. Chiemsee-ügy, 29. pont, OLDENBURGER-ügy 31. pont; CLOPPENBURG T-379/03 ügy, 34. pont – jelen ítélet, 44. pont).

Mindenek ellenére a KVR 7. cikk (1) bekezdés c) pontja nem zárja ki elvileg az olyan földrajzi nevek védjegyként történő bejegyzését, amelyek az érdekelt fogyasztók körében ismeretlenek – vagy legalábbis mint földrajzi eredetre utaló megjelölések ismeretlenek – minthogy nem valószínű, hogy az érdekelt személyek azt hiszik, hogy a vonatkozó árucsoportok onnan származnak vagy hogy ott állították elő azokat (vö. analógiaként Chiemsee-ügy, 33. pont, CLOPPENBURG-ügy, 36. pont – jelen ítélet, 45. pont).

Következésképpen annak megállapítása során, hogy a megjelölés az érdekelt személyek körében a vonatkozó termék földrajzi származását jelöli, tisztázandó, vajon a szóban forgó földrajzi név az érdekelt fogyasztói kör ismeretei szerint a vonatkozó árukat gyakorlatilag összekapcsolja-e azzal, vagy ésszerű arra következtetni, hogy ez a gondolati kapcsolat a jövőben bekövetkezhet (vö. analógiaként Chiemsee-ügy, 31. pont). Ennek érdekében tisztázandó, hogy az ilyen személyek milyen mértékben ismerik (degree of familiarity) ezt a nevet, illetve kapcsolják azt gondolatilag a szóban forgó hely jellegzetességeként a vonatkozó áruk csoportjához (Chiemsee-ügy, 32. pont – jelen ítélet, 46. pont).

Ami pedig a szóvédjegyeket illeti, még azt is meg kell jegyezni, hogy a védjegyként bejelentett megjelölés, valamint a fogyasztók által a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások megjelölésére használt bármely észrevehető különbség alkalmas arra, hogy megkülönböztető jelleget biztosítson az adott szónak, és hogy az védjegyként lajstromozható legyen (Procter and Gamble-ügy, 40. pont – jelen ítélet, 47. pont).

Továbbá, a KVR 7. cikk (1) bekezdés c) pontja alkalmazásánál elegendő, ha a bejelentett szó legalább egyetlen értelme a termékek vagy szolgáltatások jellemzőire utal (vö. Wrigley-ügy, 32. pont, HOMEZONE-ügy T-344/07, 21. pont – jelen ítélet, 48. pont).

Végül arra is figyelemmel kell lenni, hogy a védjegy leíró jellege egyrésztől másként is megállapítható az olyan termékekre vagy szolgáltatásokra történő hivatkozásokkal, mint amelyekre a megjelölést bejegyezték, másrésztől az érdekelt közönség észlelése is mérlegelési szempont (OLDENBURGER-ügy, 34. pont, CLOPPENBURG-ügy, 37. pont – jelen ítélet, 49. pont).

A felperes keresetlevelében hivatkozott első szempont az előzőekben hivatkozott joggyakorlat alapján vizsgálandó (elsőfokú ítélet, 50. pont).

A releváns közönség meghatározása

A vitatott védjegy által fedett áruk „alkoholtartalmú italok”. Ezek mindennapi fogyasztási cikkek, a releváns fogyasztói kör tehát az egész lakosság (general public – ítélet, 51. pont).

Az eljárás tárgyát képező földrajzi árujelzővel kapcsolatban a fellebbezési tanács azt alapította meg, hogy az érdekelt fogyasztói kör vonatkozásában a német az irányadó, s így annak ismeretei tekintetében leginkább a Német Szabadalmi és Védjegyhivatal van abban a helyzetben, hogy a releváns tényeket és a korábbi földrajzi megjelöléssel kapcsolatos releváns fogyasztói észleléseket értékelje (ítélet, 52. pont).

A vitatott védjegy észlelése az érintett közönség által

Az alperes BPHH álláspontja szerint csak a híres földrajzi árujelzők vagy az olyanok, amelyek az érintett áruk vonatkozásában ismertek vannak kizárva a közösségi védjegyként történő lajstromozásából. A felperes e feltételek meglétét egyik vonatkozásban sem bizonyította (ítélet, 54. pont).

Tény, hogy a vitatott „castel” szó a francia nyelvben használatos, az olaszban pedig a „castello” szó, s azt a régi spanyol nyelvben is használták. A német, valamint a görög nyelvben ez a szó ismeretlen (ítélet, 57. pont).

Ugyanakkor a bilaterális egyezményekben, amelyeket Németország kötött Franciaországgal, Görögországgal, Olaszországgal és Spanyolországgal, a Castell szó szerepel mint borok földrajzi árujelzője, amely a „Castell” község körüli borvidék megjelölésére szolgál Bajorország Frankföld Régiójában (ítélet, 58. pont).

A beavatkozó ezzel szemben arra hivatkozott, hogy a bilaterális egyezmények már nem alkalmazandók, figyelemmel a földrajzi árujelzők és eredetmegjelölések tárgyában kötött európai egyezményekre (ítélet, 59. pont).

Ezzel szemben a felperes arra emlékeztetett, hogy a fellebbezési tanács – a Német Szabadalmi és Védjegy hivatal megállapításai alapján – azt mondta, hogy a „Castell” szót az érintett közönség mint a borok eredetére utaló megjelölést fogja fel még akkor is, ha az nem híres, s ezért a BPHH nem állíthatja, hogy a Castell helységnév ismeretlen (ítélet, 60. pont).

Szemben a BPHH állításával ezért arra a következtetésre kell jutni, hogy a „Castell” szó olyan helységet jelent, amelyet az érintett fogyasztók mint bortermelő helyet kellőképpen ismernek (ítélet, 63. pont).

A fellebbezési tanács ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vitatott védjegy különbözik a szóban forgó földrajzi megjelöléstől, mert annak végződése egy és nem két „l” betű (ítélet, 64. pont).

A Törvényszék álláspontja szerint azonban ez a különbség nem elegendő ahhoz, hogy ellensúlyozza a két megjelölés közötti hasonlóságot. A minimális írásbeli különbség az érintett közönség szempontjából nem jelent észrevehető különbséget a vitatott védjegy és a bortermelő Castell község neve között, amely utóbbi a szóban forgó áruk eredetére utal. Következésképpen a 47. pontban hivatkozott joggyakorlat értelmében a feltárt különbség nem biztosít kellő mértékű távolságot (does not create an impression sufficiently far) a szóban forgó földrajzi árujelzőtől (ítélet, 70. pont).

A vitatott védjegy ezenfelül nem tartalmaz olyan szóbeli vagy ábrás többletelemet, amely alkalmas lehetne a hasonlóság enyhítésére (ítélet, 71. pont).

Ezeket a megállapításokat az sem erősíti, hogy a támadott védjegynek és a korábbi földrajzi árujelzőnek más értelme van, ami a BPHH szerint észrevehető különbséget jelent a kettő között (ítélet, 72. pont).

Igaz, amint azt a fellebbezési tanács mondja, a „castel” szó vagy annak más nyelvbe átültetett változata a borszakmában elterjedt. Mindazonáltal a borüzletek polcain vagy az éttermek borlapjain ez a megjelölés nem egymagában jelenik meg, hanem más megjelölésekkel együtt. Ezek különösen családnevek, amelyek a kastély (castle) tulajdonosát vagy az előbbinek a földrajzi helyét jelölik. Hasonlóképpen, az érintett közönség nincs hozzászokva, hogy a „kastély” (castle) szóval vagy annak fordításával találkozók mint borok megjelölésével. Ennek megfelelően az a körülmény, hogy a „castle” szó más szavakkal együtt gyakran előfordul a borszakmában, az érintett védjegynek a közönség által történő észlelése tekintetében csekély szerepet játszik. Ennek megfelelően – és ellentétben azzal, amint azt a BPHH, valamint a beavatkozó állítja – az érintett közönség a vitatott védjegyet, amely a borcímkén szerepel nem csupán a „kastély” (castel) szóként fogja értelmezni, hanem azt mint a korábbi földrajzi árujelzőt, illetve földrajzi származásra utaló megjelölést fogja fel (ítélet, 73. pont).

Ezen túlmenően az a tény, hogy az érintett közönség a „castel” szó alatt kastélyt is fog érteni, ugyancsak nem képes az előző megállapítások súlyán változtatni. Arra a minimális írásbeli különbségre tekintettel, amely a korábbi földrajzi megjelölés és a vitatott védjegy között fennáll, valamint arra, hogy semmi egyéb különbség nincs közöttük, az érdekelt közönség a vitatott védjegyet mint a Castell bortermő helyet is felfoghatja. Amint az a 48. pontban már említésre került, egy szó leíró jellegének megállapítása alkalmával elegendő, ha annak egyik lehetséges értelme a vonatkozó termékek vagy szolgáltatások jellemzőjére utal (ítélet, 74. pont).

Ezek a megállapítások a fellebbezési tanács által hivatkozott CASTELLANI-ügyben (T-149/06) hozott ítélet alapján sem vitathatók. Ezen ítélet 58. pontjában ugyanis a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az összetéveszthetőség megállapítása alkalmával figyelembe veendő, hogy amikor a német fogyasztó bort vásárol, hozzászokott ahhoz, hogy nagyszámú olyan védjegyet lásson, amely úgy kezdődik, hogy „Schloss”, „castello”, „château”, „castel” vagy „castle”. Mindazonáltal az a tény, hogy az érdekelt közönség a „castle” szót „castel” szóként értelmezheti, az olyan védjegyek esetén, amelyek ezzel a szóval kezdődnek, nem akadályozhatja meg az érintett közönséget abban, hogy ezt a szót gondolatilag a földrajzi névhez társítsa, asszociálja, különösen akkor, ha ez a szó önmagában szerepel, mint a jelen esetben is (ítélet, 75. pont).

Az előzőekben mondottak fényében arra a következtetésre kell jutni, ellentétben a BPHH és a beavatkozó állításával, hogy a vitatott védjegyet az érintett vásárlóközönség a vonatkozó áruk tekintetében úgy fogja észlelni, mint amely a Castell földrajzi névre utal, amelyet a korábbi földrajzi árujelző véd. Figyelemmel a földrajzi név és árujelző, valamint a vitatott védjegy közötti hasonlóságra, az utóbbiban szereplő „castel” szót, szemben a BPHH álláspontjával, a közönség nem szuggesztív vagy fantáziaszóként fogja fel, hanem mint egy németországi, pontosabban frankföldi bortermelő hely nevét, amelyet a német közönség mint olyan földrajzi helyet ismer, ahol bort termelnek (ítélet, 76. pont).

Ilyen körülmények között azt kell mondani, hogy szemben a BPHH érveivel, az érintett közönség tudomással bír a szóban forgó földrajzi árujelzőről, valamint a németországi Castell bortermelő hely létéről, s ha a CASTEL védjeggyel ellátott termékekkel találkozik, nyomban és minden további mérlegelés nélkül arra fog gondolni, hogy olyan bort lát, amely erről a bortermelő helyről származik (ítélet, 77. pont).

Minthogy pedig a fentiek szerint a Törvényszék a vitatott védjegyről azt állapította meg, hogy az leíró, a BPHH fellebbezési tanácsának a határozatát meg kellett semmisíteni (rendelkező rész és ítélet, 82. pont)

Az ítélet ellen a beavatkozó (védjegyjogosult) fellebbezést nyújtott be.

Az EU Bíróságának végzése⁴

A másodfokon eljáró EU Bíróság 2015. április 30-án hozott végzésével elutasította a fellebbezést. Az indokolás szerint olyan esetben, ha a fellebbezés nyilvánvalóan alaptalan, a főtanácsos meghallgatását követően a Bíróság végzéssel utasítja el a fellebbezést (végzés, 23. pont).

A Castel Frères védjegyjogosult (beavatkozó) fellebbezésében először is arra hivatkozott – mondja a végzés –, hogy a Törvényszék ítéletének 17. pontjában eltorzította a tényállást annak megállapításával, hogy az ellenfél védjegybejelentésének tényét a fellebbezési tanács határozatának meghozatala előtt két hónappal korábban már ismerte (végzés, 38. pont).

E vonatkozásban a Bíróság megjegyzi, hogy a Törvényszék semmiféle ilyen következtetést nem vont le, minthogy a támadott ítélet 18. pontjában azt mondta, hogy még ha ez, a védjegytulajdonos által hivatkozott körülmény valós is, annak az adott ügy eldöntése szempontjából semmiféle jelentősége nincs (végzés, 39. pont).

A fellebbezőnek az az előadása, hogy a törlés kérelmezője nem bizonyította érdekeltségét, ugyancsak alaptalan, mivel az abszolút lajstromozási akadály fennállására alapított törlési kérelemnél ez nem szükséges, figyelemmel az eljárás közérdekű jellegére (végzés, 41. pont).

Másodszor, a KVR (régi, 2004. évi szöveg – Vida S.) 55. cikk (1) bekezdésének *a*) pontja együtt értelmezve az 51. cikk (1) bekezdés *a*) pontjával világosan jelzi, hogy az igazgatási eljárás célja többek között, hogy lehetővé tegye a BPHH által bejegyzett védjegy érvényességének felülvizsgálatát és ha szükséges, úgy az eltérő állásfoglalást, amelyre eredetileg a BPHH saját kezdeményezése alapján kerülhetett volna sor a 38. cikk (1) bekezdés alapján (vö. Donaldson kontra ultra air-ítélet C-450/13, 40. pont⁵ – jelen végzés, 42. pont).

Ennek megfelelően a KVR 7. cikk (1) bekezdésének *b*) és *c*) pontjából, valamint az 55. cikk (1) bekezdésének *a*) pontjából kiolvasható közérdekre tekintettel a törlési kérelem benyújtójának korábbi magatartása nem befolyásolhatja a törlési kérelem elbírálását (vö. Donaldson kontra ultra air-ítélet, 41. pont⁶ – jelen végzés, 43. pont).

⁴ C-622/13 ügyszám.

⁵ A szöveg:

... miként arra a Törvényszék is rámutatott, a KVR 52. cikke (1) bekezdésének *a*) pontjával összefüggésben értelmezett 56. cikke (1) bekezdésének *a*) pontjában foglalt közigazgatási eljárásnak különösen az a célja, hogy lehetővé tegye a BPHH számára, hogy újból megvizsgálja a védjegy lajstromozás érvényességét, és olyan álláspontot foglaljon el, amelyet adott esetben a KVR 37. cikkének (1) bekezdése alapján hivatalból el kellett volna foglalnia.

⁶ A szöveg:

... mivel a KVR 7. cikke (1) bekezdésének *b*) és *c*) pontja, valamint 56. cikke (1) bekezdésének *a*) pontja mögött meghúzódó közérdek védelméről van szó, a Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a BPHH feladata annak értékelése, hogy a vizsgálat alá vont védjegy az oltalomképességére vonatkozó szabályokra tekintettel leíró jellegű-e, illetve híján van-e a megkülönböztetőképességnek, ennek során pedig a törlés iránti kérelem benyújtójának indokai vagy korábbi magatartása nem befolyásolhatják e feladatkörének terjedelmét.

Mint ahogy a BPHH által a 7. cikk (1) bekezdés *b)* és *c)* pontja, valamint az 55. cikk (1) bekezdés *a)* pontja alapján történő értékelésnek egyedüli szempontja a közérdek, a kérelmező lehetséges vagy tényleges gazdasági érdekei nem relevánsak az ügy elbírálásánál, következésképpen a törlés kérelmezője részéről nem lehet szó a joggal való visszaélésről (vö. Donaldson kontra ultra air-ítélet, 42. pont⁷ – jelen végzés, 44. pont).

A fentiekre tekintettel az a körülmény, hogy a törlés kérelmezője a szóban forgó védjegyet utóbb maga is bejelentette, nem tekinthető joggal való visszaélésnek (vö. Donaldson kontra ultra air-ítélet, 43. pont⁸ – jelen végzés, 45. pont).

Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a KVR nem tiltja, hogy a törlési eljárás kérelmezője maga is használja a védjegyet miután annak érvénytelenségét megállapították. Az 51. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha abszolút lajstromozási akadály áll fenn, a védjegy érvénytelenségét viszontkereset alapján is meg lehet állapítani, ami feltételezi, hogy a bitorlási per alperesének kérelme alapján az érvénytelenség megállapítható abban az esetben is, ha a szóban forgó védjegyet saját maga használta, és azt a jövőben is használni tervezi (vö. Donaldson kontra ultra air-ítélet, 44. pont⁹ – jelen végzés, 46. pont).

Továbbá, az érvénytelenség megállapítására irányuló kérelemnek a joggal való visszaélésre való hivatkozással történő elutasítása kizárná a KVR 7. cikk (1) bekezdés *b)* és *c)* pontja által kitűzött célok megvalósítását. Az ilyen elutasítás nem tenné lehetővé a védjegy bejegyzésének az abszolút lajstromozást gátló ok alapján történő újbóli értékelését (vö. Donaldson kontra ultra air-ítélet, 45. pont¹⁰ – jelen végzés, 47. pont).

⁷ A szöveg:

Mint ahogy a BPHH az értékelést kizárólag a KVR 7. cikke (1) bekezdésének *b)* és *c)* pontja, valamint 56. cikke (1) bekezdésének *a)* pontja mögött meghúzódó közérdekre figyelemmel végezheti, a törlés iránti kérelem benyújtója által érvényesíteni kívánt esetleges vagy tényleges gazdasági érdekek nincs jelentősége, és ennél fogva a törlés iránti kérelem benyújtója részéről nem lehet „joggal való visszaélésről” beszélni, amint azt a Törvényszék helyesen megállapította.

⁸ A szöveg:

... az a körülmény, miszerint a törlést kérelmező esetleg azzal a céllal nyújtja be a kérelmét, hogy a későbbiekben saját áruin feltüntethesse a szóban forgó megjelölést, semmi esetre sem tekinthető joggal való visszaélésnek, miként azt a Törvényszék megállapította. Ugyanis a KVR 7. cikke (1) bekezdésének *c)* pontja által védelmezni kívánt közérdek éppen az említett megjelölés rendelkezésre állásával és szabad használatával kapcsolatos.

⁹ A szöveg:

... hangsúlyozni kell, hogy a törlést kérelmező azon szándékát, hogy a szóban forgó védjegyet annak törlését követően használni akarja, a KVR nem tiltja. Ugyanis, a KVR 52. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy feltétlen kizáró okok fennállása miatt a közösségi védjegyet védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján is törölni lehet, ami azt feltételezi, hogy a védjegybitorlási per alperese akkor is eredményesen kérheti a törlést, ha a kérdéses védjegyet használta, és a továbbiakban is szeretné használni.

¹⁰ A szöveg:

...a törlés iránti kérelem „joggal való visszaélés” miatt történő elutasításának ténye ellentétes lenne a KVR 7. cikk (1) bekezdésének *b)* és *c)* pontja által kitűzött célok megvalósításával. Ugyanis az ilyen elutasítás akadályát képezne a védjegy oltalomképesség szempontjából vett vizsgálatának, illetve annak a vizsgálatnak, hogy nem állt-e fenn a lajstromozást feltétlen kizáró ok.

Következik az előzőekből, hogy a Törvényszék nem tévedett, amikor ítéletének 18. pontjában megállapította, hogy a joggal való visszaélés nem játszik szerepet az érvénytelenség megállapítása iránti eljárásban (végzés, 48. pont).

A felek érvei

A védjegyjogosult fellebbezésének második pontjában arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a KVR 7. cikk (1) bekezdésének c) pontját, amikor a vitatott védjegyet leírónak találta (végzés, 51. pont).

Álláspontjának alátámasztására hivatkozott a Technopol-ügyben hozott ítéletre (C-51/10¹¹ – jelen végzés, 52. pont).

A fellebbezés szerint a „castel” szó nem földrajzi név, s nem is utalás a termék valamely jellemzőjére. Ezzel szemben a Castell földrajzi megjelölés, amely viszont közérdekből nem élvezhet védjegyogi oltalmat (végzés, 53. pont).

A fellebbezés szerint a Törvényszék ítéletének 58–59. pontjában hivatkozott bilaterális szerződéseket az idő felülírta, így a „Castell” szó az európai jog alapján nem élvez védelmet (végzés, 54. pont).

A fellebbezés szerint az EU Bírósága által a hasonló védjegyek összetéveszthetősége tárgyában kialakított joggyakorlat a különböző elemekből összetett védjegyeket tartja szem előtt, így nem alkalmazható borok földrajzi eredetére utaló szavak (= egyetlen szó – *Vida S.*) esetében (végzés, 55. pont).

Arra is hivatkozik a fellebbezés, hogy a KVR 7. cikk (1) bekezdésének j) pontja kizárja a közösségi védjegyként történő lajstromozásból a borok földrajzi származására utaló árujelzőket, ha azok alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére. E rendelkezéssel ellentétes a 7. cikk (1) bekezdése c) pontja szerinti lajstromozási akadálynak a hasonló védjegyekre történő kiterjesztése (végzés, 56. pont).

A BPHH csatlakozik a védjegyjogosult fellebbezéséhez, mondván, hogy a Törvényszék a lajstromozási akadály értékelésénél irreleváns elemeket is figyelembe vett (végzés, 57. pont).

A BPHH abban a vonatkozásban is csatlakozik a fellebbezéshez, hogy a CASTELL földrajzi megjelölés leíró jellege nem változtatja a „castel” szót leíró megjelöléssé, kivéve ha bizonyítható, hogy a közönség az utóbbit is mint a termék földrajzi származására utalót fogja fel (végzés, 58. pont).

¹¹ Vö.: *Vida Sándor*: Számjegyekből álló védjegy megkülönböztethetőségének a hiánya – az EU Bíróságának ítélete. Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle, 8. (118.) évf. 6. sz. 2013. december, p. 138.

A BPHH szerint a Törvényszék hivatkozott ugyan a Procter and Gamble-ügyben (C-383/99) hozott ítéletre,¹² azonban nem elemezte, hogy észrevehető különbség van-e a vitatott és a köznyelvben használatos megjelölés között (végzés, 59. pont).

A BPHH szerint a Törvényszék pontatlanul (incorrect) vizsgálta, illetve nem elemezte, vajon a fogyasztó mint földrajzi megjelölést fogja-e fel a vitatott megjelölést, vagy pedig hogy a fogyasztó tudatában van-e annak, hogy az nem földrajzi megjelölés (végzés, 60. pont).

Ez a hiba a BPHH szerint a Törvényszék ítélete 74. pontjában is megismétlődik, mivel az ítélet nem említi, hogy a fogyasztó miként értelmezi a vitatott megjelölést (végzés, 61. pont).

Csatlakozik a BPHH a végjegy jogosult azon álláspontjához is, hogy az ügy elbírálása alkalmával a KVR 7. cikk (1) bekezdésének j) pontját is figyelembe kell venni (végzés, 62. pont).

A Bíróság megállapításai

Előjáróban célszerű megállapítani, hogy annak a vizsgálata, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot a védjegy megkülönböztetőképességének értékelésénél, olyan jogkérdés, amelynek elbírálása az EU Bíróságának hatáskörébe tartozik (végzés, 64. pont).

Minthogy a Törvényszéknek az volt az álláspontja, hogy a „castel” szó, amelyet közösségi védjegyként lajstromoztak, leíró, a Bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az első fokon eljáró bíróság a 78. cikk (1) bekezdése c) pontját tévesen alkalmazta-e (végzés, 65. pont).

E vonatkozásban ki kell emelni, hogy a Törvényszék a fellebbezés tárgyát képező ítélet 39–49. pontjában áttekintette a joggyakorlatot (végzés, 66. pont).

Különösen ami a szóvédjegyeket illeti, a fellebbezés tárgyát képező ítélet 47. pontjában a Törvényszék azt állapította meg, hogy az érintett fogyasztók tekintetében nincs olyan észrevehető különbség a közösségi védjegyként lajstromozásra bejelentett szó és az ezzel megjelölt szolgáltatások vagy azok lényeges jellemzői vonatkozásában, amely alkalmas lenne arra, hogy annak olyan megkülönböztető jelleget biztosítson, ami lehetővé tenné, hogy azt védjegyként lajstromozzák (vö. a Procter and Gamble-ügyben hozott ítélet, 40. pont¹³ – jelen végzés, 67. pont).

E joggyakorlat fényében határozta meg a Törvényszék a támadott ítélet 51–52. pontjában az érdekelt közönséget, és értékelte az ítélet 53–57. pontjában a vitatott védjegynek a közönség által történő észlelését (végzés, 68. pont).

Célszerű először azt megjegyezni, hogy a fellebbezés arra hivatkozik, hogy a Törvényszék által hivatkozott joggyakorlat a több elemből összetett védjegyekre vonatkozik (végzés, 69. pont).

¹² Ez a BABY DRY-ügyben hozott ítélet. Vö. *dr. Vida Sándor: Az Európai Bíróság védjegyjogi gyakorlata II.* Miskolc, 2010, p. 14.

¹³ *Vida: i. m. (12), p. 15.*

A több elemből összetett védjegyek vonatkozásában a Bíróság állandó gyakorlata szerint ahhoz, hogy az ilyen védjegy a KVR 7. cikk (1) bekezdés *c*) pontja alapján leírónak tekintendő legyen, nem elegendő, hogy a védjegy minden elemét leírónak találják, magának az összetett szónak is leírónak kell lennie (vö. Koninklijke C-363/99 ügy, 96. pont;¹⁴ Campina Melkunie C-265/00 ügy, 37. pont;¹⁵ Celltech C-273/05 ügy, 76. pont¹⁶ – jelen végzés, 70. pont).

Bár a leíró elemek kombinációja azon termékek vagy szolgáltatások vonatkozásában, amelyekre az oltalmat igénylik, a KVR 7. cikk (1) bekezdésének *c*) pontja alkalmazásában a főszabály szerint leírónak tekintendő, a Bíróság ehhez hozzátette, hogy az ilyen kombináció nélkülözheti a leíró jelleget, ha olyan benyomást kelt, amely kellőképpen távol áll attól, amit a szóelemek kombinációja eredményezne (vö. Koninklijk 99. pont;¹⁷ Campina Melkunie, 40. pont;¹⁸ Celltech, 78. pont¹⁹ – jelen végzés, 71. pont).

Ugyanakkor a fellebbező nem bizonyította, hogy más jogi elbírálás volna irányadó, mint az összetett védjegyek leíró jellege vonatkozásában követett gyakorlat, nevezetesen, amikor egyetlen szóból álló védjegy leíró jellege értékelendő (végzés, 72. pont).

Ami a BPHH-t illeti, bár nem vonja kétségbe az elsőfokú ítélet 47. pontjában hivatkozott joggyakorlatot, azért bírálja a Törvényszék, hogy a szóban forgó megjelölés vonatkozásában az érdekelt fogyasztók észlelését nem vizsgálta a joggyakorlatnak megfelelően (végzés, 73. pont).

Ezért másodlagosan az vizsgálendő, hogy a Törvényszék a megjelölésnek az érdekelt fogyasztók által történő észlelését kellőképpen elemezte-e (végzés, 74. pont).

¹⁴ Ez a Postkantoor-ügy vö. *Vida*: i. m. (12), p. 24.

¹⁵ A szöveg:

Ha a védjegy neologizmus (új nyelvi képződmény), amely különböző elemek kombinációjából áll, akkor ahhoz, hogy a védjegyirányelv 3. cikk (1) bekezdés *c*) pontja alapján leírónak tekintendő legyen, nem elegendő, hogy egyes alkotóelemei leíróak, magának az egész megjelölésnek is leírónak kell lennie.

¹⁶ A szöveg:

... Ahhoz, hogy egy védjegyet, amely a bejelentett védjegyhez hasonlóan több elem kombinációjából eredő szóból áll, leíró jellegűnek lehessen tekinteni a KVR 7. cikke (1) bekezdésének *c*) pontja értelmében, nem elegendő, hogy valamennyi elem tekintetében megállapítást nyerjen az esetleges leíró jelleg. Ezt a leíró jelleget magára az egész szóra is meg kell állapítani [védjegyirányelv 3. cikke (1) bekezdésének *c*) pontja, lásd a fent hivatkozott Koninklijke KPN Nederland-ügyben hozott ítélet 96. pontját, a fent hivatkozott Campina Melkunie-ügyben hozott ítélet 96. pontját].

¹⁷ *Vida*: i. m. (12), p. 24.

¹⁸ A szöveg:

Az olyan szókombináció, amely olyan benyomást kelt, amely kellőképpen távol áll attól, amit az egyes elemek összetétele eredményez, a védjegyirányelv 3. cikk (1) bekezdésének *c*) pontja alapján lehet nem leíró. Szóvédjegy esetén, amelyet mind hallás, mind látás céljára terveznek, ennek a követelménynek mind fonetikai, mind vizuális vonatkozásban teljesülnie kell.

¹⁹ A szöveg:

... lehetséges azonban, hogy az ilyen kombináció nem leíró jellegű ugyanezen rendelkezés értelmében, amennyiben az az említett alkotóelemek egyszerű összevonása által keltett benyomástól kellőképpen távoli benyomást kelt (lásd a fent hivatkozott Koninklijke KPN Nederland-ügyben hozott ítélet 99. pontját és a Campina Melkunie-ügyben hozott ítélet 40. pontját).

Ebben a vonatkozásban a megfellebbezett ítélet megállapításaiból következik, hogy az a 74–76. pontban az érdekelt közönség észlelése tekintetében megállapította, hogy „figyelemmel a 'castel' és a 'Castell' szó hasonlóságára, a közönség az utóbbit mint egy németországi, pontosabban frankföldi bortermelő hely nevét fogja fel, amelyet a német közönség mint egy olyan földrajzi helyre vonatkozó utalást ismer, ahol ezeket a borokat termelik” (végzés, 75. pont).

Következik ebből, hogy a Törvényszék gondosan vizsgálta, a vitatott megjelölésnek az érintett fogyasztók általi észlelését és ítéletének 77. pontjában kifejezetten azt mondta, hogy az érintett közönség tudomással bír a szóban forgó árujelzőről, valamint a németországi Castell bortermelő hely létéről, s ha a „castel” védjeggyel ellátott termékkel találkozik, nyomban minden további mérlegelés nélkül arra fog gondolni, hogy olyan bort lát, amely erről a bortermelő helyről származik (jelen végzés, 76. pont).

Az előzőekből következik, hogy a Törvényszék megfelelően vizsgálta a vitatott megjelölésnek az érintett fogyasztók által történő észlelését, és kifejezetten megállapította, hogy miként észleli a fogyasztó ezt a megjelölést. Ezért a fellebbezés második pontja, valamint a BPHH kifogása alaptalan, különösen ami a támadott ítélet 73–74. pontját illeti (végzés, 77. pont).

Ezen túlmenően a BPHH-nak a támadott ítélet 70. pontja ellen előterjesztett kifogása tekintetében megjegyzendő, hogy a Törvényszék a következőket mondta: „A minimális írásbeli különbség az érintett közönség szempontjából nem jelent észrevehető különbséget a vitatott védjegy és a bortermelő Castell község neve között, amely utóbbi a szóban forgó áruk eredetére utal. Következésképpen a feltárt különbség sem biztosít kellő távolságot a szóban forgó földrajzi árujelzőtől” (végzés, 78. pont).

Az előzőekből nyilvánvalóan következik, hogy e pontnak a BPHH általi olvasata téves (clearly incomplete) amikor azzal érvel, hogy a Törvényszék által megállapított észlelhető különbség nem elegendő ahhoz, hogy ellensúlyozza a földrajzi megjelölés és a vitatott védjegy közötti hasonlóságot (végzés, 79. pont).

Ezért a BPHH kifogása sem fogadható el (végzés, 81. pont).

Harmadszor, ami a Törvényszék ítélete 58. pontjában hivatkozott bilaterális megállapodások alkalmazhatatlanságát illeti, meg kell állapítani, hogy a fellebbezésben csupán olyan érvek olvashatók, amelyek az elsőfokú eljárás során is elhangzottak, valamint a fellebbezés nem bírálja a Törvényszék ítéletének 59. pontját, amelyben az megállapította, hogy e megállapodások alkalmazhatóságának hiánya releváns lehet a korábbi földrajzi megjelölés oltalma terjedelmének megállapítása esetén, azonban nem releváns ha – úgy mint a jelen esetben – annak megállapításáról van szó, hogy az érintett közönség ismeri-e a Castell bortermelő helyet, és hogy ennek az ismeretnek milyen a mélysége (végzés, 81. pont).

A fellebbezés második pontja, mivel az előzőekben említett szempontokra épül, nyilvánvalóan alaptalan. Következik ez az Európai Unió működéséről szóló szerződés 256. cikkéből, az EU Bírósága szabályzatának 58. cikkéből, valamint az EU Bírósága előtti eljárás

szabályzatának 168. cikk (1) bekezdés *d*) és 169. cikk (2) bekezdéséből, amelyek szerint a fellebbezésben pontosan meg kell határozni az ítéletnek azokat az elemeit, amelyeknek a hatályon kívül helyezését igénylik, valamint azokat a jogi szempontokat, amelyekre a fellebbezést alapítják [vö. többek között Bergadem-ügy (C-352/98, 34. pont²⁰), Wessang-ügy (C-608/12, 31. pont)]. Ha a fellebbezés pusztán megismétli vagy szó szerint újra leírja (reproduces) a Törvényszék előtt kifejtett érveket, beleértve azokat, amelyek a Törvényszék által kifejezetten elutasított tényállításokon alapulnak, akkor a fellebbezés nem felel meg a hivatkozott előírásoknak [vö. Interporc-ügy (C-41/00, 16. pont²¹)]. Az ilyen fellebbezés valójában a Törvényszékhez benyújtott kérelem újbóli elbírálását célozza, erre azonban az EU Bíróságának nincs hatásköre (vö. többek között Bergaden-ügy, 35. pont,²² Reynolds Tobacco C-131/03, 50. pont²³ – jelen végzés, 82. pont).

Végül vizsgálendő a KVR 7. cikk (1) bekezdés *c*) pontja és a 7. cikk (1) bekezdés *j*) pontja közötti viszony (végzés, 83. pont).

Ebben a vonatkozásban megjegyzendő, hogy a KVR 7. cikk (1) bekezdés *j*) pontja arra irányul, hogy megakadályozza az olyan védjegy bejegyzését borokra, amelyek földrajzi nevet tartalmaznak, vagy abból állnak, de nem arról a bortermelő helyről származnak (végzés, 84. pont).

²⁰ A szöveg:

Ami az elfogadhatatlanság kifogását illeti, amelyet a Bizottság és a francia kormány terjesztett elő, az EUSZ 225. pontjából, az Európai Bíróság Szabályzatának 51. cikk (1) bekezdéséből, valamint az Európai Bíróság eljárási szabályzata 112. cikk (1) bekezdésének *c*) pontjából következik, a fellebbezésben pontosan meg kell határozni a támadott ítéletnek azokat a részeit (elements), amelyek hatályon kívül helyezését kérik, valamint azokat a jogi érveket, amelyekkel ezt a fellebbezési kérelmet alátámasztják.

²¹ A szöveg:

... az EU Bizottságának főtitkára a bejelentés megerősítésére irányuló kérelmet (confirmatory application) a következő indokolással utasította el:

A kérelem tárgyát képező valamennyi dokumentum az EU Bizottságának 1996. január 26-i határozatával kapcsolatos. E határozat érvénytelenítését Önök az EU Törvényszékétől kérték (T-50/69 ügy). Erre való tekintettel indokolt volt, hogy az illetékes főigazgatóságok a dokumentumok kiadását megtagadják, kivéve azt az esetet, ha azok kiadásához közérdek fűződne. A magatartási kódex alapján sem lehet az EU Bizottságát egy folyamatban lévő ügyben részt vevő egyik fél számára olyan dokumentumok kiadására kötelezni, amely dokumentumok a másik félre vonatkoznak.

²² A szöveg:

... nem elégti ki a fellebbezés a törvényes követelményeket, ha anélkül, hogy meghatározná az állítólagos jogi tévedést, arra korlátozódik, hogy megismétli az elsőfokú bíróság előtt előadottakat, amelyek szerinte az érvénytelenítés mellett szólnak. Az ilyen fellebbezés nem más, mint az elsőfokú bírósághoz benyújtott kérelem újbóli vizsgálatának kezdeményezése, ennek elbírálására pedig az EU Bíróságának nincs hatásköre.

²³ A szöveg:

... az a fellebbezés, amely pusztán megismétli vagy szó szerint újra előadja az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett jogcímekeket és érveket, ideértve azokat is, amelyek az Elsőfokú Bíróság által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak, nem tesz eleget a hatályos rendelkezésekben támasztott indokolási követelményeknek. Az ilyen fellebbezés ugyanis csak az Elsőfokú Bíróságnál benyújtott kereset újbóli megvizsgálására irányul, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

Minthogy nem vitatott, hogy a „castel” szó önmagában nem valamely bor származását határozza meg, és nem bor földrajzi árujelzője, a Törvényszék nem bírálható amiatt, hogy nem alkalmazta a 7. cikk (1) bekezdés j) pontját (végzés, 85. pont).

A fentiekből következik, hogy a fellebbezésnek ez az érve is nyilvánvalóan alaptalan (végzés, 86. pont).

Megjegyzések

1. Magam meglepőnek tartom, hogy sem az elsőfokú ítélet, sem az EU Bíróságának ítélete nem tesz említést a széles körben használt Wikipédiáról (persze lehet, hogy a földrajzi név jogosultja sem hivatkozott rá), amely szerint²⁴ a Bajorország frankföldi részén fekvő borvidéken, Castell községben okirati bizonyíték szerint már 1659-ben termeltek szilváni bort. Továbbá, hogy napjainkban a Steigerwald borvidék három legfontosabb bortermelő községe Iphofen, Rödelsee és Castell.

2. Ezen ügy kapcsán is érdemes megjegyezni, hogy az EU Bírósága – akárcsak a legtöbb EU-tagállam legfelsőbb bírósága – alapvetően csak jogkérdésekben határoz. A tényállás megállapítása, a ténykérdésekben való állásfoglalás (összetéveszthetőség, a fogyasztók észlelése, a megjelölés ismertsége stb.) az első fokon eljáró EU Törvényszék hatáskörébe tartozik.

3. Mind a Törvényszék ítélete, mind az EU Bíróságának végzése megfelel a TRIPS-megállapodás 22. (földrajzi megjelölések oltalma), valamint 23. cikke (földrajzi megjelölések kiegészítő oltalma borok és szeszes italok vonatkozásában) rendelkezéseinek és szellemének. Úgy gondolom, hogy az európai bíróságok ennek megemlítését nem tartották fontosnak, mivel a KVR 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja önmagában is kellő alapot biztosított a jogvita eldöntéséhez.

4. Figyelemre méltónak tartom az EU Bírósága gyakorlatának alakulását, fejlődését. A GORGONZOLA kontra CAMBOZOLA (sajt)-ügyben hozott ítéletben (C-87/97, 4, 14, 18. pont) az Európai Bíróság – figyelemmel a közösségi eredetvédelmi rendeletre – arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ezt megelőzően Ausztria és Olaszország között a földrajzi származást jelzők és árujelzők tárgyában létrejött bilaterális megállapodás az adott ügyben nem alkalmazható. Az itt ismertetett CASTEL-ügyben hozott végzésben (81. pont) az EU Bírósága ezzel szemben, összhangban az EU Törvényszékével, differenciált álláspontot foglalt el, és megállapítja, mikor nincs helye a korábbi bilaterális megállapodás figyelembevételének, vagy mikor indokolt annak alkalmazása.

A jogértelmezésnek ez a lépésről-lépésre történő fejlődése persze más esetekben is kimutatható. Ezért magam is csatlakozom ahhoz a nézethez, hogy gyakran még akkor is érdemes

²⁴ Keresőszó: Franconia (wine region).

előzetes döntést kezdeményezni, ha hasonló jogkérdésben az EU Bírósága már egyszer állást foglalt, és nem áll fenn az *acte clair*²⁵ (egyértelmű korábbi döntés) esete.

5. Az EU Bíróságának ítélete – ha nem is mondja – de feltehetőleg számol a jövőbeni jogfejlődéssel, miszerint a KVR a reformot követően [7. cikk (4) bekezdés],²⁶ az uniós vagy nemzeti földrajzi árujelző, valamint eredetmegjelölés jogosultja számára „alkotmányos” jogot biztosít arra, hogy jogait felszólalási vagy törlési eljárásban érvényesítse, amit ez idő szerint csak a joggyakorlat alapján tehet meg.

²⁵ Vö: dr. Vida Sándor: Az Európai Bíróság védjegyjogi gyakorlata. Miskolc, 2006, p. 19.

²⁶ EU Parlament és Tanács javaslata, 2013. 03. 27.: COM (2013) 161 final.